

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Και άλλη προοπτική εναντίον Ορθοκρίτων Συμβόλων

Η 'Επιτροπή Διοίκησης του Δικαστικού Μεγάρου Θεσσαλονίκης έκρινε εαυτήν αναρμόδια, για να εξετάσει το αίτημα τριών δικηγόρων και στελεχών των Οικολόγων Πρασίνων, για την αφαίρεση των θρησκευτικών εικόνων και συμβόλων, από τους τοίχους των δικαστικών αιθουσών της πόλεως.

Σύμφωνα με τον εισηγητή της 'Επιτροπής, η ανάρτηση γίνεται μόνο δικήν εθίμου, ενώ κατά τον πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης κ. Μανόλη Λαμτιοδύ, ο μόνος αρμόδιος να αποφανθεί επί του θέματος, για όλη τη χώρα, είναι ο 'Υπουργός Δικαιοσύνης.

Σημειώνουμε ότι άρχες Δεκεμβρίου είχε επισκεφτεί, τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο ο επεκεφαλής των Οικολόγων Πρασίνων Ευρωβουλευτής Μυθώλης Τρεμπίουλος, όπου μεταξύ άλλων είχε δηλώσει: «...σμφωνήσαμε στην ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας χωρίς εκπτώσεις από το ευρωπαϊκό κεκτημένο, στην εφαρμογή της Ευρωπαϊκής Χάρτας Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και στις υποψήφιες χώρες, την επαναλειτουργία της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, την κατακρήρυξη των μειονοτικών δικαιωμάτων και την ανάδειξη των μειονοτήτων ως γεφυρών συνεννοήσιων».

(Πληροφορίες από www.tvxs.gr, Romfea, aktines.blogspot.com)

Ραββίνοι εναντίον Χριστούγεννων

Στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, ο θρησκευτικός πόλεμος για

τά Χριστούγεννα έχει ήδη ξεσπάσει. Την περασμένη εβδομάδα, η οργάνωση «Lobby for Jewish Values» άρχισε να μοιράζει φυλλάδια, με τα οποία καταδικάζει την εορτή των Χριστούγεννων και καλεί τους πολίτες να μπουκοτάρουν τα εστιατόρια και τα ξενοδοχεία, που πουλούν ή έχουν στολιστεί με χριστουγεννιάτικα δένδρα και άλλα «άνοητα» χριστιανικά σύμβολα.

Έχοντας την υποστήριξη Ραββίνων, και τον φασισισμό της αμερικανικής χριστιανικής δεξιάς, ο επικεφαλής της οργάνωσης «Οφερ Κοέν δήλωσε στα Ισραηλινά Μ.Μ.Ε., πως είναι ήδη έτοιμος προς δημοσίευση ενός καταλόγου με τα καταστήματα, που έχουν χριστουγεννιάτικη διακόσμηση, καλώντας σε μπουκοτάδες εναντίον τους, και — με μία μικρή βοήθεια από την 'Ιερουσαλήμ Ραββινία— να ανακαταλάβουν τα ποτοποιητικά ποιότητες (τήρησης των 'Εβραϊκών παραδοσιακών κανόνων διατροφής) των εν λόγω ξενοδοχείων και εστιατορίων.

(Πηγή: amen.gr, Haaretz, aktines.blog)

Η Μασωνία όπισθεν τής 'Εργκενεκόν

“Ενας Τούρκος, πρώην εισαγγελέας ο Γκιουλτεκιν Αρτζί, δήλωσε στην εφημερίδα «Ζαμάν» ότι το ΝΑΤΟ κατέχει τα όνοματά των ιδρυτών της παρακρατικής οργάνωσης 'Εργκενεκόν στην Τουρκία. Παρομοίωση στην 'Εργκενεκόν με την Γκλάντιο, που ιδρύθηκε σε χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ, κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου και έπισημανε ότι τέτοιες ομάδες σχη-

ματίζονταν σε επίπεδο Στρατηγών. 'Επιπλέον, υποστήριξε πως αυτές οι παράνομες ομάδες στην Τουρκία έχουν σχέση με μασωνικούς συνδέσμους και άτομα ενώ έκανε αναφορά και στην μασωνική στοά Ρ2 (Ιταλία).

Παράλληλα, σε πολλές Τουρκικές εφημερίδες υπήρξαν δημοσιεύματα με στοιχεία από τις ανακρίσεις και τις έρευνες, που έδειξαν ότι πίσω από την 'Εργκενεκόν βρίσκεται η Μοσάντ (Ισραήλ). Οι έρευνες αποκάλυψαν μάλιστα τον ρόλο «κλειδί» ενός 'Εβραίου Ραββίνου, ονοματι Tunçay G., που δούλεψε για τη Μοσάντ και διέφυγε στον Καναδά.

(Πληροφορίες από ellinnea.blogspot.com, spynews-gr.blogspot.com www.sigmalive.com)

Αντίποινα φανατικών μουσουλμάνων

Στις 4 Δεκεμβρίου, τρεις Τούρκοι μουσουλμάνοι εισήλθαν στη Συριακή 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία Meygen Ana, στο Ντιγιαρμπάκιρ και έπιασαν επάνω στον π. Yusuf Akbulut.

Του διεμήνισαν ότι αν δεν καταστρέψει το καμπαναριό σε μία εβδομάδα, θα τον σκοτώσουν. «'Εάν η 'Ελβετία καταδικάσει τους μιναρέδες μας, (σημ. δεν ισχύει κάτι τέτοιο βέβαια) θα καταδαρίσουμε κι εμάς τα καμπαναριά σας», είπε ένας από τους άνδρες στον Akbulut.

Οι απειλές αυτές ήρθαν ως αντίδραση στο δημοψήφισμα της 29ης Νοεμβρίου στην 'Ελβετία, στο οποίο το 57% ψήφισε υπέρ της απαγόρευσης της κατασκευής νέων μιναρέδων.

(Πληροφορίες από www.christianpost.com)

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

πρωτεύουσας του ρωμαϊκού κράτους, της πρωτεύουσας των πόλεων.

β) Η εκκλησία της Ρώμης θεμελιώθηκε από τον κορυφαίο των Αποστόλων Παύλο.

γ) Στη Δύση μόνο η ρωμαϊκή εκκλησία είχε το προνόμιο να ιδρύει από 'Απόστολο (σελ. 11).

Μόνο γι' αυτούς τους λόγους αποδίδονταν στην εκκλησία της Ρώμης το πρωτείο τιμής και ο έπισκοπος της αναγνωριζόταν ως πρώτος μεταξύ 'Ισών (primus inter pares) (σελ. 10-12).

Μία νέα σειρά μαρτυριών από την Καινή Διαθήκη, τα συγγράμματα αποστόλων και μεταγενέστερων πατέρων, ανατολικών αλλά και δυτικών (Κλήμητος, 'Οριγένης και 'Ανυούστινους), ανασκεύαζε την θεωρία των δυτικών ότι ο επίσκοπος Ρώμης είναι ο αντίπρόσωπος του Χριστού επί της και ο ενωτικός δεσμός της 'Εκκλησίας (σελ. 77-80).

Κατά τόν 4ο αι. τρεις τοπικές Σύνοδοι (εν Άγκυρα, εν Νεοκαισαρεία και εν Λαοδικεία) ανέρχονταν και ορίζουν κανόνες αναγκαιούς για την 'Εκκλησία χωρίς ενημέρωση του πάπα. Επίσης μέχρι τον 5ο αι. συγκαλούνται Οικουμενικές Σύνοδοι με πρωτοβουλία των πατριάρχων και των αυτοκρατόρων και όχι των παπών.

Ο πάπας απλώς εκπροσωπούνται από κάποιους επiscopότους της Δύσεως και περιορίζονται να εκπαικρύνουν τις αποφάσεις και τους κανόνες, που όριζε η 'Εκκλησία στις Οικουμενικές Σύνοδοις.

Κατά τα τέλη του 5ου με αρχές του 6ου αι. (484-519) δημιουργείται ένα θερμό επεισόδιο μεταξύ του πάπα Φθίλικου και του πατριάρχη Κωνσταντίνου 'Ακακίου, σε σχέση με την Δ' Οικουμενική Σύνοδο στην Χαλκηδόνη και την καταβολή του Μονοφυσισμού. Ο Φθίλικος αφόρσε τον 'Ακάκιο, ο 'Ακάκιος διέγραψε τον Φθίλικα από τα δέπνυχτα της Ανατολικής 'Εκκλησίας. Αυτή την ένταξη ο άγιος Νεκτάριος την χαρακτηρίζει πρώτο σχίσμα μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής 'Εκκλησίας (σελ. 147 ε). Τά πράγματα αποκατέστησαν άρνητορα ο πάπας 'Ιωάννης Α' παραιτήθηκε από τις αντικανονικές αξιώσεις των προκατόχων του και ήρθε σε επικοινωνία με τις ανατολικές εκκλησίες.

Ο 'Άγιος Νεκτάριος έντοπιζει σ' αυτή την εποχή την εμφάνιση του Παπισμού, ενός συστήματος, όπως τ' ονομάζει, το οποίο άλλοτε υπηρετείται από την αλαζονεία ορισμένων παπών κι άλλοτε αναγκαστικώς καταυθενεί σε μία αντιπαράθεση με την Ανατολή, παρά τις δικές τους αναβές διαθέσεις: «Η ορθόδοξος δυτική 'Εκκλησία», γράφει σχετικά, «παρεσβρή και εξέβη της ευθείας οδού, πεσέβια υπό της δυνάμεως του Παπισμού. Πολλλάκι τ' οπρόσωπον των παπών συνστατίζετο μετά του παπισμού, άλλ' ήτο δυνατόν και να διεφέρην, η δύναμις όμως του Παπισμού ουδέν επέτρεπε τ'ο πάπμ ήν υπαγορεύουμενον υπό του Παπισμού» (σελ. 141).

Τόν 6ο αι. ο πάπας Βιργίλιος δημοσιურγεί νέο επεισόδιο. Ευρισκόμενος στην Κωνσταντινούπολη αρνείται να συμμετάσχει στην Ε' Οικουμενική Σύνοδο (553 μ.Χ.) όχι τόσο από δογματική αντίθεση όσο λόγω των παρσσηνιακών δεσμευ-

σεων του στην παράθεση τών μορφωσιών για την αντικανονική ανάρρηση του στον παπικό θρόνο. 'Εντούτοις η Σύνοδος συγκλήθηκε και ολοκλήρωσε τις εργασίες της παρά την θέληση του πάπα «ταπεινούσα την παπικήν ορδύν» (σελ. 152). Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για τη στάση της 'Εκκλησίας απέναντι στις αξιώσεις του προκαθημένου της Δυτικής 'Εκκλησίας. «Όσο για τόν Βιργίλιο υπό την απειλή του αναθεάματος της Συνόδου συνστάει και απέστεισε σ' αυτήν επιστολή ταπεινού και υποτασσόμενου ύφους. Η κρίση αποσαθρήθηκε.

Τόν 7ο αι. η Πενθέκτη Οικουμενική Σύνοδος επικυρώνει με τους κανόνες της την εκκλησιαστική αυτονομία και αποκρούει τις αξιώσεις των παπών επί της Ανατολής. Στά τέλη του 8ου αι. η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος (787 μ.Χ.) ανακηρύσσει την αναστήλωση των εικόνων και τις αποφάσεις της συνοπγράφει και ο πάπας 'Αδριανός. Λογφ πολιτικών συμφερόντων της Δύσεως όμως το 826 μ.Χ. ο πάπας 'Ευγένιος συναινει στη σύγκληση Συνόδου στ' Παρία από φράγκους επiscopότους οι οποίοι ακυρώνουν τις αποφάσεις της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου και τάσσονται υπέρ των εικονομάχων. Καθώς ήδη ο Παπισμός είχε προβάλει το αλάθητο των παπών εύλογο ο άγιος Νεκτάριος αναρωτιέται: «Τίς των δύο παπών (ο 'Αδριανός, που επικύρωσε τις αποφάσεις της Ζ' Συνόδου ή ο 'Ευγένιος, που τις απέριψε) ήτο αλάθητος;» (σελ. 203).

Τόν 9ο αι. βρισκόμαστε πλέον στην τελική ευθεία για το σχίσμα της την αποκοπή της φραγκικής Δύσης από την ορθόδοξη 'Εκκλησία. Την εκκλησιαστική και πολιτική κατάσταση περιγράφει με έντονα χρώματα ο 'Άγιος Νεκτάριος: «Η ακάθεκτος φιλαργία και φιλοδοξία τά πάντα εμηνχρυσάσαντο, τά πάντα εσοφίσθησαν, τά πάντα έδρασαν, όπως αναδείξωσι τους πάπας ηγεμόνας της 'Εκκλησίας και τυράννους της οικουμένης... αι αμαρτίαι εξαχαρακτίζοντο ουχι εκ των ήθικών αρχών του Ιερού Ευαγγελίου, άλλ' εκ των ήθικών αρχών του παπικού προγράμματος... την ευλάβειαν προς τόν Θεόν αντικατέστησεν η προς τόν πάπα ευλάβεια... η άσσησις προς τόν πάπμ αναβέβηκε ήν προς τόν Θεόν ανέυβηβία...» (σελ. 207-208). Επίσης «ή στάσις των παπών παρείχε πολλάς τ'ο κράτες στενωχίας». Και η επηραμμιακή κατακλιεία: «Η τόν παπών συμπεριφορά κατά τόν ένατον αιώνα απεθρασύνθη εις άκρον» (σελ. 209). Η δε ανάρρηση στον πατριάρχη θρόνο του Φωτίου έδωσε το έναυσμο για την πολυπόθητη, εκ μέρους των παπών αλλά και των φραγκών ηγεμόνων της Δύσεως, ανάμειξη στα η Ανατολή.

Κατά την κρίση του 'Αγίου Νεκταρίου —αντίθετη με εκείνην πολλών Ιστορικών— η απομάκρυνση του 'Ιννατίου από τόν πατριάρχη θρόνο και η εκλογή του Φωτίου ως οικουμενικού πατριάρχη την συγκεκριμένη Ιστορική στιγμή, αποτέλεε συνετη πολιτική κίνηση εκ μέρους του Βάρδα. 'Εντούτοις δημοφιλής καταστάσεις για την αντιμετώπιση τών οποίων ο Φώτιος συγκάλεσε το 861 μ.Χ. Σύνοδο, όπου κλήθηκε κανονικά ως μέλος και ο πάπας Νικόλαος Α'. Τόν άνθρωπο αυτόν οι Ιστορικοί των χαρακτηρίζουν φιλόδοξο και αλαζόνα «όστις άσων ουδέεις των προκατόχων του είχε τάς παραλογωτέρας επί του θρόνου του αξιώ-

ματίζονταν σε επίπεδο Στρατηγών. 'Επιπλέον, υποστήριξε πως αυτές οι παράνομες ομάδες στην Τουρκία έχουν σχέση με μασωνικούς συνδέσμους και άτομα ενώ έκανε αναφορά και στην μασωνική στοά Ρ2 (Ιταλία).

Παράλληλα, σε πολλές Τουρκικές εφημερίδες υπήρξαν δημοσιεύματα με στοιχεία από τις ανακρίσεις και τις έρευνες, που έδειξαν ότι πίσω από την 'Εργκενεκόν βρίσκεται η Μοσάντ (Ισραήλ). Οι έρευνες αποκάλυψαν μάλιστα τον ρόλο «κλειδί» ενός 'Εβραίου Ραββίνου, ονοματι Tunçay G., που δούλεψε για τη Μοσάντ και διέφυγε στον Καναδά.

(Πληροφορίες από ellinnea.blogspot.com, spynews-gr.blogspot.com www.sigmalive.com)

Αντίποινα φανατικών μουσουλμάνων

Στις 4 Δεκεμβρίου, τρεις Τούρκοι μουσουλμάνοι εισήλθαν στη Συριακή 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία Meygen Ana, στο Ντιγιαρμπάκιρ και έπιασαν επάνω στον π. Yusuf Akbulut.

Του διεμήνισαν ότι αν δεν καταστρέψει το καμπαναριό σε μία εβδομάδα, θα τον σκοτώσουν. «'Εάν η 'Ελβετία καταδικάσει τους μιναρέδες μας, (σημ. δεν ισχύει κάτι τέτοιο βέβαια) θα καταδαρίσουμε κι εμάς τα καμπαναριά σας», είπε ένας από τους άνδρες στον Akbulut.

Οι απειλές αυτές ήρθαν ως αντίδραση στο δημοψήφισμα της 29ης Νοεμβρίου στην 'Ελβετία, στο οποίο το 57% ψήφισε υπέρ της απαγόρευσης της κατασκευής νέων μιναρέδων.

(Πληροφορίες από www.christianpost.com)

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

πρωτεύουσας του ρωμαϊκού κράτους, της πρωτεύουσας των πόλεων.

β) Η εκκλησία της Ρώμης θεμελιώθηκε από τον κορυφαίο των Αποστόλων Παύλο.

γ) Στη Δύση μόνο η ρωμαϊκή εκκλησία είχε το προνόμιο να ιδρύει από 'Απόστολο (σελ. 11).

Μόνο γι' αυτούς τους λόγους αποδίδονταν στην εκκλησία της Ρώμης το πρωτείο τιμής και ο έπισκοπος της αναγνωριζόταν ως πρώτος μεταξύ 'Ισών (primus inter pares) (σελ. 10-12).

Μία νέα σειρά μαρτυριών από την Καινή Διαθήκη, τα συγγράμματα αποστόλων και μεταγενέστερων πατέρων, ανατολικών αλλά και δυτικών (Κλήμητος, 'Οριγένης και 'Ανυούστινους), ανασκεύαζε την θεωρία των δυτικών ότι ο επίσκοπος Ρώμης είναι ο αντίπρόσωπος του Χριστού επί της και ο ενωτικός δεσμός της 'Εκκλησίας (σελ. 77-80).

Κατά τόν 4ο αι. τρεις τοπικές Σύνοδοι (εν Άγκυρα, εν Νεοκαισαρεία και εν Λαοδικεία) ανέρχονταν και ορίζουν κανόνες αναγκαιούς για την 'Εκκλησία χωρίς ενημέρωση του πάπα. Επίσης μέχρι τον 5ο αι. συγκαλούνται Οικουμενικές Σύνοδοι με πρωτοβουλία των πατριάρχων και των αυτοκρατόρων και όχι των παπών.

Ο πάπας απλώς εκπροσωπούνται από κάποιους επiscopότους της Δύσεως και περιορίζονται να εκπαικρύνουν τις αποφάσεις και τους κανόνες, που όριζε η 'Εκκλησία στις Οικουμενικές Σύνοδοις.

Κατά τα τέλη του 5ου με αρχές του 6ου αι. (484-519) δημιουργείται ένα θερμό επεισόδιο μεταξύ του πάπα Φθίλικου και του πατριάρχη Κωνσταντίνου 'Ακακίου, σε σχέση με την Δ' Οικουμενική Σύνοδο στην Χαλκηδόνη και την καταβολή του Μονοφυσισμού. Ο Φθίλικος αφόρσε τον 'Ακάκιο, ο 'Ακάκιος διέγραψε τον Φθίλικα από τα δέπνυχτα της Ανατολικής 'Εκκλησίας. Αυτή την ένταξη ο άγιος Νεκτάριος την χαρακτηρίζει πρώτο σχίσμα μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής 'Εκκλησίας (σελ. 147 ε). Τά πράγματα αποκατέστησαν άρνητορα ο πάπας 'Ιωάννης Α' παραιτήθηκε από τις αντικανονικές αξιώσεις των προκατόχων του και ήρθε σε επικοινωνία με τις ανατολικές εκκλησίες.

Ο 'Άγιος Νεκτάριος έντοπιζει σ' αυτή την εποχή την εμφάνιση του Παπισμού, ενός συστήματος, όπως τ' ονομάζει, το οποίο άλλοτε υπηρετείται από την αλαζονεία ορισμένων παπών κι άλλοτε αναγκαστικώς καταυθενεί σε μία αντιπαράθεση με την Ανατολή, παρά τις δικές τους αναβές διαθέσεις: «Η ορθόδοξος δυτική 'Εκκλησία», γράφει σχετικά, «παρεσβρή και εξέβη της ευθείας οδού, πεσέβια υπό της δυνάμεως του Παπισμού. Πολλλάκι τ' οπρόσωπον των παπών συνστατίζετο μετά του παπισμού, άλλ' ήτο δυνατόν και να διεφέρην, η δύναμις όμως του Παπισμού ουδέν επέτρεπε τ'ο πάπμ ήν υπαγορεύουμενον υπό του Παπισμού» (σελ. 141).

Τόν 6ο αι. ο πάπας Βιργίλιος δημοσιურγεί νέο επεισόδιο. Ευρισκόμενος στην Κωνσταντινούπολη αρνείται να συμμετάσχει στην Ε' Οικουμενική Σύνοδο (553 μ.Χ.) όχι τόσο από δογματική αντίθεση όσο λόγω των παρσσηνιακών δεσμευ-

σεων του στην παράθεση τών μορφωσιών για την αντικανονική ανάρρηση του στον παπικό θρόνο. 'Εντούτοις η Σύνοδος συγκλήθηκε και ολοκλήρωσε τις εργασίες της παρά την θέληση του πάπα «ταπεινούσα την παπικήν ορδύν» (σελ. 152). Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για τη στάση της 'Εκκλησίας απέναντι στις αξιώσεις του προκαθημένου της Δυτικής 'Εκκλησίας. «Όσο για τόν Βιργίλιο υπό την απειλή του αναθεάματος της Συνόδου συνστάει και απέστεισε σ' αυτήν επιστολή ταπεινού και υποτασσόμενου ύφους. Η κρίση αποσαθρήθηκε.

Τόν 7ο αι. η Πενθέκτη Οικουμενική Σύνοδος επικυρώνει με τους κανόνες της την εκκλησιαστική αυτονομία και αποκρούει τις αξιώσεις των παπών επί της Ανατολής. Στά τέλη του 8ου αι. η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος (787 μ.Χ.) ανακηρύσσει την αναστήλωση των εικόνων και τις αποφάσεις της συνοπγράφει και ο πάπας 'Αδριανός. Λογφ πολιτικών συμφερόντων της Δύσεως όμως το 826 μ.Χ. ο πάπας 'Ευγένιος συναινει στη σύγκληση Συνόδου στ' Παρία από φράγκους επiscopότους οι οποίοι ακυρώνουν τις αποφάσεις της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου και τάσσονται υπέρ των εικονομάχων. Καθώς ήδη ο Παπισμός είχε προβάλει το αλάθητο των παπών εύλογο ο άγιος Νεκτάριος αναρωτιέται: «Τίς των δύο παπών (ο 'Αδριανός, που επικύρωσε τις αποφάσεις της Ζ' Συνόδου ή ο 'Ευγένιος, που τις απέριψε) ήτο αλάθητος;» (σελ. 203).

Τόν 9ο αι. βρισκόμαστε πλέον στην τελική ευθεία για το σχίσμα της την αποκοπή της φραγκικής Δύσης από την ορθόδοξη 'Εκκλησία. Την εκκλησιαστική και πολιτική κατάσταση περιγράφει με έντονα χρώματα ο 'Άγιος Νεκτάριος: «Η ακάθεκτος φιλαργία και φιλοδοξία τά πάντα εμηνχρυσάσαντο, τά πάντα εσοφίσθησαν, τά πάντα έδρασαν, όπως αναδείξωσι τους πάπας ηγεμόνας της 'Εκκλησίας και τυράννους της οικουμένης... αι αμαρτίαι εξαχαρακτίζοντο ουχι εκ των ήθικών αρχών του Ιερού Ευαγγελίου, άλλ' εκ των ήθικών αρχών του παπικού προγράμματος... την ευλάβειαν προς τόν Θεόν αντικατέστησεν η προς τόν πάπα ευλάβεια... η άσσησις προς τόν πάπμ αναβέβηκε ήν προς τόν Θεόν ανέυβηβία...» (σελ. 207-208). Επίσης «ή στάσις των παπών παρείχε πολλάς τ'ο κράτες στενωχίας». Και η επηραμμιακή κατακλιεία: «Η τόν παπών συμπεριφορά κατά τόν ένατον αιώνα απεθρασύνθη εις άκρον» (σελ. 209). Η δε ανάρρηση στον πατριάρχη θρόνο του Φωτίου έδωσε το έναυσμο για την πολυπόθητη, εκ μέρους των παπών αλλά και των φραγκών ηγεμόνων της Δύσεως, ανάμειξη στα η Ανατολή.

Κατά την κρίση του 'Αγίου Νεκταρίου —αντίθετη με εκείνην πολλών Ιστορικών— η απομάκρυνση του 'Ιννατίου από τόν πατριάρχη θρόνο και η εκλογή του Φωτίου ως οικουμενικού πατριάρχη την συγκεκριμένη Ιστορική στιγμή, αποτέλεε συνετη πολιτική κίνηση εκ μέρους του Βάρδα. 'Εντούτοις δημοφιλής καταστάσεις για την αντιμετώπιση τών οποίων ο Φώτιος συγκάλεσε το 861 μ.Χ. Σύνοδο, όπου κλήθηκε κανονικά ως μέλος και ο πάπας Νικόλαος Α'. Τόν άνθρωπο αυτόν οι Ιστορικοί των χαρακτηρίζουν φιλόδοξο και αλαζόνα «όστις άσων ουδέεις των προκατόχων του είχε τάς παραλογωτέρας επί του θρόνου του αξιώ-

ματίζονταν σε επίπεδο Στρατηγών. 'Επιπλέον, υποστήριξε πως αυτές οι παράνομες ομάδες στην Τουρκία έχουν σχέση με μασωνικούς συνδέσμους και άτομα ενώ έκανε αναφορά και στην μασωνική στοά Ρ2 (Ιταλία).

Παράλληλα, σε πολλές Τουρκικές εφημερίδες υπήρξαν δημοσιεύματα με στοιχεία από τις ανακρίσεις και τις έρευνες, που έδειξαν ότι πίσω από την 'Εργκενεκόν βρίσκεται η Μοσάντ (Ισραήλ). Οι έρευνες αποκάλυψαν μάλιστα τον ρόλο «κλειδί» ενός 'Εβραίου Ραββίνου, ονοματι Tunçay G., που δούλεψε για τη Μοσάντ και διέφυγε στον Καναδά.

(Πληροφορίες από ellinnea.blogspot.com, spynews-gr.blogspot.com www.sigmalive.com)

Αντίποινα φανατικών μουσουλμάνων

Στις 4 Δεκεμβρίου, τρεις Τούρκοι μουσουλμάνοι εισήλθαν στη Συριακή 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία Meygen Ana, στο Ντιγιαρμπάκιρ και έπιασαν επάνω στον π. Yusuf Akbulut.

Του διεμήνισαν ότι αν δεν καταστρέψει το καμπαναριό σε μία εβδομάδα, θα τον σκοτώσουν. «'Εάν η 'Ελβετία καταδικάσει τους μιναρέδες μας, (σημ. δεν ισχύει κάτι τέτοιο βέβαια) θα καταδαρίσουμε κι εμάς τα καμπαναριά σας», είπε ένας από τους άνδρες στον Akbulut.

Οι απειλές αυτές ήρθαν ως αντίδραση στο δημοψήφισμα της 29ης Νοεμβρίου στην 'Ελβετία, στο οποίο το 57% ψήφισε υπέρ της απαγόρευσης της κατασκευής νέων μιναρέδων.

(Πληροφορίες από www.christianpost.com)

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

πρωτεύουσας του ρωμαϊκού κράτους, της πρωτεύουσας των πόλεων.

β) Η εκκλησία της Ρώμης θεμελιώθηκε από τον κορυφαίο των Αποστόλων Παύλο.

γ) Στη Δύση μόνο η ρωμαϊκή εκκλησία είχε το προνόμιο να ιδρύει από 'Απόστολο (σελ. 11).

Μόνο γι' αυτούς τους λόγους αποδίδονταν στην εκκλησία της Ρώμης το πρωτείο τιμής και ο έπισκοπος της αναγνωριζόταν ως πρώτος μεταξύ 'Ισών (primus inter pares) (σελ. 10-12).

Μία νέα σειρά μαρτυριών από την Καινή Διαθήκη, τα συγγράμματα αποστόλων και μεταγενέστερων πατέρων, ανατολικών αλλά και δυτικών (Κλήμητος, 'Οριγένης και 'Ανυούστινους), ανασκεύαζε την θεωρία των δυτικών ότι ο επίσκοπος Ρώμης είναι ο αντίπρόσωπος του Χριστού επί της και ο ενωτικός δεσμός της 'Εκκλησίας (σελ. 77-80).

Κατά τόν 4ο αι. τρεις τοπικές Σύνοδοι (εν Άγκυρα, εν Νεοκαισαρεία και εν Λαοδικεία) ανέρχονταν και ορίζουν κανόνες αναγκαιούς για την 'Εκκλησία χωρίς ενημέρωση του πάπα. Επίσης μέχρι τον 5ο αι. συγκαλούνται Οικουμενικές Σύνοδοι με πρωτοβουλία των πατριάρχων και των αυτοκρατόρων και όχι των παπών.

Ο πάπας απλώς εκπροσωπούνται από κάποιους επiscopότους της Δύσεως και περιορίζονται να εκπαικρύνουν τις αποφάσεις και τους κανόνες, που όριζε η 'Εκκλησία στις Οικουμενικές Σύνοδοις.

Κατά τα τέλη του 5ου με αρχές του 6ου αι. (484-519) δημιουργείται ένα θερμό επεισόδιο μεταξύ του πάπα Φθίλικου και του πατριάρχη Κωνσταντίνου 'Ακακίου, σε σχέση με την Δ' Οικουμενική Σύνοδο στην Χαλκηδόνη και την καταβολή του Μονοφυσισμού. Ο Φθίλικος αφόρσε τον 'Ακάκιο, ο 'Ακάκιος διέγραψε τον Φθίλικα από τα δέπνυχτα της Ανατολικής 'Εκκλησίας. Αυτή την ένταξη ο άγιος Νεκτάριος την χαρακτηρίζει πρώτο σχίσμα μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής 'Εκκλησίας (σελ. 147 ε). Τά πράγματα αποκατέστησαν άρνητορα ο πάπας 'Ιωάννης Α' παραιτήθηκε από τις αντικανονικές αξιώσεις των προκατόχων του και ήρθε σε επικοινωνία με τις ανατολικές εκκλησίες.

Ο 'Άγιος Νεκτάριος έντοπιζει σ' αυτή την εποχή την εμφάνιση του Παπισμού, ενός συστήματος, όπως τ' ονομάζει, το οποίο άλλοτε υπηρετείται από την αλαζονεία ορισμένων παπών κι άλλοτε αναγκαστικώς καταυθενεί σε μία αντιπαράθεση με την Ανατολή, παρά τις δικές τους αναβές διαθέσεις: «Η ορθόδοξος δυτική 'Εκκλησία», γράφει σχετικά, «παρεσβρή και εξέβη της ευθείας οδού, πεσέβια υπό της δυνάμεως του Παπισμού. Πολλλάκι τ' οπρόσωπον των παπών συνστατίζετο μετά του παπισμού, άλλ' ήτο δυνατόν και να διεφέρην, η δύναμις όμως του Παπισμού ουδέν επέτρεπε τ'ο πάπμ ήν υπαγορεύουμενον υπό του Παπισμού» (σελ. 141).

Τόν 6ο αι. ο πάπας Βιργίλιος δημοσιურγεί νέο επεισόδιο. Ευρισκόμενος στην Κωνσταντινούπολη αρνείται να συμμετάσχει στην Ε' Οικουμενική Σύνοδο (553 μ.Χ.) όχι τόσο από δογματική αντίθεση όσο λόγω των παρσσηνιακών δεσμευ-

σεων του στην παράθεση τών μορφωσιών για την αντικανονική ανάρρηση του στον παπικό θρόνο. 'Εντούτοις η Σύνοδος συγκλήθηκε και ολοκλήρωσε τις εργασίες της παρά την θέληση του πάπα «ταπεινούσα την παπικήν ορδύν» (σελ. 152). Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για τη στάση της 'Εκκλησίας απέναντι στις αξιώσεις του προκαθημένου της Δυτικής 'Εκκλησίας. «Όσο για τόν Βιργίλιο υπό την απειλή του αναθεάματος της Συνόδου συνστάει και απέστεισε σ' αυτήν επιστολή ταπεινού και υποτασσόμενου ύφους. Η κρίση αποσαθρήθηκε.

Τόν 7ο αι. η Πενθέκτη Οικουμενική Σύνοδος επικυρώνει με τους κανόνες της την εκκλησιαστική αυτονομία και αποκρούει τις αξιώσεις των παπών επί της Ανατολής. Στά τέλη του 8ου αι. η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος (787 μ.Χ.) ανακηρύσσει την αναστήλωση των εικόνων και τις αποφάσεις της συνοπγράφει και ο πάπας 'Αδριανός. Λογφ πολιτικών συμφερόντων της Δύσεως όμως το 826 μ.Χ. ο πάπας 'Ευγένιος συναινει στη σύγκληση Συνόδου στ' Παρία από φράγκους επiscopότους οι οποίοι ακυρώνουν τις αποφάσεις της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου και τάσσονται υπέρ των εικονομάχων. Καθώς ήδη ο Παπισμός είχε προβάλει το αλάθητο των παπών εύλογο ο άγιος Νεκτάριος αναρωτιέται: «Τίς των δύο παπών (ο 'Αδριανός, που επικύρωσε τις αποφάσεις της Ζ' Συνόδου ή ο 'Ευγένιος, που τις απέριψε) ήτο αλάθητος;» (σελ. 203).

Τόν 9ο αι. βρισκόμαστε πλέον στην τελική ευθεία για το σχίσμα της την αποκοπή της φραγκικής Δύσης από την ορθόδοξη 'Εκκλησία. Την εκκλησιαστική και πολιτική κατάσταση περιγράφει με έντονα χρώματα ο 'Άγιος Νεκτάριος: «Η ακάθεκτος φιλαργία και φιλοδοξία τά πάντα εμηνχρυσάσαντο, τά πάντα εσοφίσθησαν, τά πάντα έδρασαν, όπως αναδείξωσι τους πάπας ηγεμόνας της 'Εκκλησίας και τυράννους της οικουμένης... αι αμαρτίαι εξαχαρακτίζοντο ουχι εκ των ήθικών αρχών του Ιερού Ευαγγελίου, άλλ' εκ των ήθικών αρχών του παπικού προγράμματος... την ευλάβειαν προς τόν Θεόν αντικατέστησεν η προς τόν πάπα ευλάβεια... η άσσησις προς τόν πάπμ αναβέβηκε ήν προς τόν Θεόν ανέυβηβία...» (σελ. 207-208). Επίσης «ή στάσις των παπών παρείχε πολλάς τ'ο κράτες στενωχίας». Και η επηραμμιακή κατακλιεία: «Η τόν παπών συμπεριφορά κατά τόν ένατον αιώνα απεθρασύνθη εις άκρον» (σελ. 209). Η δε ανάρρηση στον πατριάρχη θρόνο του Φωτίου έδωσε το έναυσμο για την πολυπόθητη, εκ μέρους των παπών αλλά και των φραγκών ηγεμόνων της Δύσεως, ανάμειξη στα η Ανατολή.

Κατά την κρίση του 'Αγίου Νεκταρίου —αντίθετη με εκείνην πολλών Ιστορικών— η απομάκρυνση του 'Ιννατίου από τόν πατριάρχη θρόνο και η εκλογή του Φωτίου ως οικουμενικού πατριάρχη την συγκεκριμένη Ιστορική στιγμή, αποτέλεε συνετη πολιτική κίνηση εκ μέρους του Βάρδα. 'Εντούτοις δημοφιλής καταστάσεις για την αντιμετώπιση τών οποίων ο Φώτιος συγκ